

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Uvraji
jsou hadi*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-375-1

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Bylo krátce po poledni a Bětka se nestačila divit, kolik lidí v tu dobu místo posezení u dobrého oběda sedá za volant a vrhá se do nekonečných kolon velkoměstské dopravy. Ona je jiný případ, ona prostě musí. Na semaforu naskočila červená a Bětka šlápla na brzdu. Jezdila přesně podle předpisů, i když jí už párkrát ostatní řidiči naznačovali, že je asi vadná. Ona prostě nemá nervy na to, aby se zapojila do téhle džungle. Je ráda, že se z místa A dostane do místa B a přežije to.

Jako jediná z jejich rodiny, sestávající ze samých žen, dokázala složit zkoušky a získat oprávnění k řízení motorového vozidla. Nikdy to nepřestala považovat za zázrak a podivné řízení osudu. Tedy spíš omyl zkušebního komisaře.

Na semaforu naskočila zelená, jenže Bětka díky svému zadumání zareagovala pozdě, což zavadlo řidičům za ní důvod k podrážděnému troubení.

„No jó, abyste se nezbláznili. Mužský!“

V tom jediném slově v kostce vyjádřila své názory, svůj osud, svůj život. V jejich rodině prostě žádný mužský nevydržel, pokud tedy nepočítala psa Edu, který ji doprovázel dětstvím, ale před rokem bohužel umřel. Takže vlastně taky nevydržel.

A tak mužskou roli se střídavým úspěchem přebírala ona. Tedy ne ve všem. Po pravdě řečeno, máma se o ně vždycky dokázala postarat i bez chlapa. Jenže čas od času je prostě v každé domácnosti potřeba mužská ruka. Bětka byla vždycky šikovná a od útlého dětství každému řemeslníkovi, který u nich něco spravoval, strkala svůj zvědavý nos

do díla. Její postavení v rodině definitivně potvrdilo osudné získání řidičáku.

Kolona aut se zase zastavila před dalším semaforem a Bětka se mohla zcela ponořit do svých myšlenek.

Někdy marně přemýšlela, kde se v téhle rodině vlastně vzala? Máma byla excentrická malířka, i ve svých šedesáti letech moc krásná. Každou chvíli se k nim do rodiny dobýval nějaký její ctitel, jenže po zkušenostech, které Ela Kocharowská za svůj bohatý život nasbírala, neměl žádný z nich moc šancí. Byla dvakrát vdaná, a z každého manželství jí zůstala jedna dcera. Ani jeden z obou otců se moc neměl k tomu, aby se o svou dceru staral.

Starší Eliška se ani nenamáhalo se svatbou. Krásy a ženského půvabu měla na rozdávání, štěstí jí to ale nepřineslo. Byla o patnáct let starší, takže Bětka si toho o její nepovedené lásce moc nepamatovala. Když jí byly čtyři roky, pořídila jí Eliška maličkou neteř Sárú, a to bylo pro Bětku to hlavní. O jejím otci se později dozvěděla, že je Arab. Po nějaké době je začal navštěvovat a přinesl vždycky spoustu dárků nejen pro Sárú a Elišku, ale i pro ostatní. Bětka ho milovala. Jenže nakonec i on někam zmizel, a tak se jejich ženská domácnost všem mužům neprodyšně uzavřela.

Eliška byla krásná po mámě, vyvinutá na těch správných místech, oválný obličej madony a husté kaštanové vlasy. Jak jí je Bětka vždycky záviděla! Celou pubertu se utěšovala tím, že její věčně mastné světle hnědé vlasy budou jednou vypadat stejně jako sestřiny. Jenže to se stává jen v knížkách a filmech. Bezmyšlenkovitě si prohrábala hustou kšticí a dovršila dílo zkázy. Ráno si sice svázala vlasy do vcelku upraveného ohonu, jenže umaštěné pramínky vždycky nějak vyklouzly. Který bídák mi poradil tenhle polodlouhý účes! Vlasy na ramena vypadaly dobře po umytí. Jenže do rána už byly zase slehlé a matné, a ať dělala, co dělala, účesu se to v žádném případě nepodobalo.

Jejda, zase už je zelená! Řidič za ní zuřivě troubil a jí se nervozitou třáslly ruce. Konečně zařadila rychlost a rozjela se. Auto za ní využilo skulinku a vjelo do vedlejšího pruhu. Když ji předjíždělo, řidič otevřeným okénkem zařval: „Nauč se jezdit, ochechule!“

Vztekle dupla na plyn a snažila se zadržet slzy.

V tom jediném slově v kostce vyjádřil obvyklý názor mužů na její maličkost.

Chvěly se jí ruce a třásla brada. Zařala však zuby. To už se v životě naučila – můžou tě rozhodit, ale ty se musíš vzpamatovat! Za chvíli už vjížděla do jejich ulice.

Takže tu snazší část cesty už mám za sebou. Teď ještě zaparkovat.

Povzdechla si. Parkování je věc, kterou se snad nikdy ne-naučím. Ulevilo se jí, když viděla, jak je u chodníku volno, aspoň nehrozí, že zase někomu odře lak.

Uf! Dobrá věc se podařila!

Celá šťastná vystoupila z auta a začala z kufru vytahovat tašky. Dnes neměla naději, že by jí s nimi někdo pomohl, protože máma byla poslední dobou stále ve snách u malířského plátna a Eliška se Sárrou si užívaly v Maroku. Myšlenku, že by zavolala na pomoc Lili, hned zavrhla. Tahle květinka by se pod tíhou nákupu zhroutila.

A tak zamkla auto, pobrala všechny tašky a ploužila se do domu.

S tím, kdo mi nakukal, abych vzala místo pokladní v hypermarketu, si to budu muset vyřídit! Nejen, že to je mizerně placené, ale navíc jí rodina naložila na bedra nákupy. Ta práce jí vůbec neuspokojovala, brala ji však jako provizorium. Za týden udělá státnici z francouzštiny, pak si dopřeje krátkou dovolenou a začne hledat odpovídající místo. Vzhledem k tomu, že státnici už stihla také z němčiny a angličtiny, by to mohlo být konečně něco zajímavého. Jenže to už si říkala mockrát. Máma už byla nešťastná z toho, jak často

Bětka střídá místa a nikde nevydrží. Problém byl v tom, že vůbec nevypadala na to, že je tak dobrá. Na místech, kde by využila své jazykové znalosti, obvykle očekávali vzhled elegantní a upravené profesionálky. Když se na přijímacím pohovoru objevila v džínách a vytahaném tričku, s vlasy bouřícími se proti jakémukoliv účesu a se svým všedním, nevýrazným obličejem, obvykle jen řekli, že jí zavolají. Nikdy už se neozvali.

Mě do tohoto hnízda musela podstrčit nějaká kukačka, jinak to není možné. A to právě dítě našla máma v Lilianě.

Dotáhla tašky až ke dveřím jejich bytu a skoro upadla na zvoněk. Rozdrnčel se jako o život, ale nikdo nepřicházel otvírat. S povzdechem odložila všechny tašky na zem a začala hledat klíče. Právě v tu chvíli se dveře otevřely a objevila se v nich Lilianina hlava.

Bětka vytréštila oči. Vždy dokonalá Liliana teď připomínala abstraktní obraz z dílny šíleného malíře.

„Ty vypadáš! Co se ti stalo, Lili?“

Místo odpovědi se z Liliných modrých studánek rozlily potůčky slz. Naštvaně je utřela hřbetem ruky a přidala na tváře další šmouhy.

„Pojď dál!“

Bětka zůstala v šoku stát, když spatřila jejich vílu, jejich princezničku, jak se sklonila a popadla do každé pěstě ruky jednu tašku. V tu chvíli pochopila, že se stalo něco vážného.

Posbírala všechny tašky, které na ni ještě zbyly, a vešla do dveří. Donesly nákup do kuchyně a s úlevou vše daly na velký stůl.

„Tak řekneš mi už konečně, co se tady děje?“

Lili se zhluboka nadechla: „Volala Eliška z Maroka.“

To Bětku vyděsilo. Eliška byla zvyklá šetřit každou korunu, a takový mezistátní hovor... I když, třeba je to v Maroku levnější.

„Co se stalo? To to z tebe opravdu musím tak páčit?“

„Sáru unesli,“ vzlykla Lili a v kuchyni to chvíli vypadalo, jako by tam právě vybuchla bomba.

Bětce to pomalu docházelo. Její logická mysl hned směřovalo k nejbližšímu problému: „Máma už to ví?“

Lili jen beze slova přikývla. Bětka zapomněla na nákup a rozběhla se do mámina pokoje.

Našla Elu zdrceně sedící ve velkém ušáku.

„Mami, co se děje? Lili říká, že naši Sáru v Maroku unesli. Co je to za pitomost? Kdo by z toho co měl?“ Jediný pohled do Elina zoufalého a zdrceného obličeje ji ujistil, že nejde o omyl ani pitomost. Hned ji napadlo: „Počkej, že on ji unesl její táta?“

Ela se konečně rozpovídala: „Ne, Hášim pomáhá Elišce s pátráním. Dosáhl dokonce toho, že po ní pátrá i armáda.“

Bětka se ztěžka posadila: „Tak kdo tedy?“

Ela na ni upřela opuchlé, červené oči: „To právě nikdo neví. Jestli se jí něco stane, já to nepřežiju.“

„Ale mami, to dopadne dobře, uvidíš.“

Ela zavrtěla hlavou: „Všechno je to moje vina, to já jsem ji tam poslala.“

„Mami, to je hloupost. Ty přece nemůžeš za to, že ji nějaký blázen unesl. Naši Sáru může totiž unést jenom blázen. Jaký by mohl mít důvod?“

Ela neodpovídala. Bětka si uvědomila, že je to na ní, že kromě ní tu nikdo není schopen fungovat. Potichu odešla z pokoje do kuchyně a začala vybalovat nákup.

Za chvíli se k ní připloužila Lili: „Tak co Ela?“

Bětka pokrčila rameny: „Brečí a kouká do zdi.“ Ztěžka se posadila ke kuchyňskému stolu: „Ještě nikdy jsem ji neviděla tak zdrcenou, hrozně si vyčítá, že Sáře ten zájezd dala za maturitu.“

Lili si protřela uplakané oči: „To je přece hloupost!“

„Taky jsem jí to říkala, ale není s ní rozumná řeč.“ Bětka se rozhlédla kolem: „Koukám, že ani nezačala vařit oběd. Jak dlouho už to víte?“

Lili se vysmrkala a popotáhla. Její jindy jemný a ušlechtilý nosík teď připomínal červenou bambulku.

„Eliška volala asi před hodinou, ale Sáru unesli už včera. Nechtěla nám zbytečně dělat starosti. Teď je ona a jejich průvodce z cestovky u Hášima a společně organizují pátrání.“

Bětka pomrkávala a bránila se slzám, které hrozily už už vytrysknout. Jenže právě v této situaci si nemohla pláč dovolit. Jestli někdy bylo potřeba aby v rodině hrála roli muž, bylo to právě teď. Aspoň někdo musí zachovat klid a postarat se o rodinu a o chod domácnosti. Odkáslala si, nenápadně si protřela oči a začala s velkým sebezapřením uklidňovat Lili: „To bude dobrý, určitě. Hášim prý do toho nějak zapojil i armádu. Určitě ji najdou.“ Nemohla přiznat, že v úspěch jakýchkoli aktivit nějakého Araba, byť by to byl táta jejich milé Sáry, příliš nevěří. Nebylo by to poprvé, co je Hášim zklamal...

Liliana na ni upřela předčasně moudrý pohled, v němž se odrážely její bolestné životní zkušenosti: „Víš, co všechno se Sáře může stát?“

Bětku při těch slovech zamrazilo. Ano, Lili měla velice reálnou představu o tom, co by se Sáře mohlo stát. Bětka na to radši ani nechtěla pomyslet.

Lili si zimomřivě hladila ramena: „Doufám, že ji najdou hodně rychle. Vždyť je to ještě dítě!“ Vůbec si přitom nepřipouštěla, že Sára je jen o rok mladší než ona.

Bětka ji pohládila po ruce. Moc dobře věděla, na co Lili naráží. Ještě si pamatovala to vzpurné a nevychované stvoření, které k nim před pěti lety poslali z jedné agentury dodávající modelky výtvarníkům.

Bětka zavřela na moment oči a musela se pousmát, když si vybavila tu scénu, kdy Lili poprvé uviděla – do pokoje tehdy vešlo Jaro.

To éterické stvoření, které se před pěti lety objevilo na prahu jejich obývacího pokoje, vypadalo spíš jako víla než jako člověk. Z porcelánově křehkého obličje udiveně zíraly ty největší, nejhlubší a nejzelenější oči, jaké si lze představit. Ale nejúžasnější byly vlasy. Dlouhé a zvlněné zářily zvláštní plavou barvou, o které by se v případě méně nádherné bytosti dalo mluvit jako o zrzavé. Vlasy této dívky byly ale jednoznačně zlaté, obtáčely se kolem ní a při sebemenším pohybu či závanu vzduchu jako by žily svým vlastním životem. Její pleť byla lehce narůžovělá, neposkvřněná jedinou pihou, znamínkem nebo alespoň pupínkem. Křehká ramena vykukovala z bělostných dlouhých šatů bez rukávů, jejichž četné záhyby se kolem ní vlnily a umocňovaly dojem neustálého pohybu a života.

Pokoj byl plný žen, Eliny rodiny a několika kamarádek, které teď v němém úžasu a obdivu zíraly na nadpозemské stvoření. Čas se zastavil a vzduch se chvěl zvědavostí, která sálala ze všech přítomných.

Dívka se rozhlédla, nadechla se a...

„Co na mě tak čumíte? A co se to tu koná, snad nějaká lesba párty, nebo cо? Tak to teda né, na todle já nejsem stavěná. Za todle teda Fraňovi natrhnu prdel.“

V hrobovém tichu, které zavládlo, jako by zacinkaly střípky kouzelného zrcadla, rozkopnutého okovanou botou...

Byla hrozná, strašná! Stoka v andělském hávu – ale tak nádherná! Elu tehdy její krása uchvátila natolik, že se ji rozhodla vyrvat ze spárů jejího nešťastného osudu. Moc se o tom v rodině nemluvalo, ale Lilin odpor a strach z mužů naznačoval, že ve svém krátkém životě prodělala věci, které se k jejím patnácti letům vůbec nehodily.

Po pěti letech něžné péče Ely i Elišky se z ní stala decentní mladá žena, která své okolí omračovala nejen krásou, ale i inteligencí a jakýmsi podivným kouzlem, jímž do svých sítí polapila každého, kdo se s ní setkal.

Pro Elu se stala věčnou inspirací a modelem celé řady obrazů, které se velice dobře prodávaly a malířka si jimi získávala proslulost nejen doma, ale i za hranicemi. Dalo se tedy říci, že je všechny Lili svým způsobem živila...

A Bětka na ni celé ty roky hrozně žárlila!

Trvalo dlouho, než dokázala přijmout, že Liliana se stala součástí jejich rodiny. Ani jedna z Eliných dcer nezdědila její umělecké nadání. Ela si velice dobře uvědomovala, že talent nelze vydupat ze země, a nikdy jim nedala znát své zklamání, když však objevila Lilianu, získala najednou dceru, po jaké vždy toužila, krásnou, křehkou, se smyslem pro estetiku. Všechno to, co jí u vlastních dcer chybělo, našla v Lili. Eliška už byla v té době dost zralá, aby pochopila, že přítomnost Lili jim všem může jen prospět, že Lili je v ničem neochudí, protože do Elina srdce se vejdu všechny.

S Bětkou to bylo jiné. V době, kdy se u nich Lili objevila, jí bylo osmnáct let a měla hlavu plnou starostí se svou pleť, s vlasy, s celkovým vzhledem. Ať dělala, co dělala, Lilianě nemohla konkurovat.

Začala ji tedy z celého srdce nenávidět.

V průběhu následujících let se přece jen hrany trochu obrousily, Liliana postupně ztratila svou vzpurnost a nevychovanost a na povrch vyplula její andělská povaha. Všichni, kdo ji znali, se shodovali, že by mohla klidně krotit lvy. Bětku tedy rozhodně svou mírností a laskavostí zkrotila a jejich věčná rivalita se změnila ve veselé slovní přestřelky, které byly u nich doma na denním pořádku a vyplývaly spíše z podobnosti jejich povah než z čehokoli jiného.

Bětka by to asi nikdy nepřiznala, ale ve skutečnosti Lilianu milovala úplně stejně jako Ela, Eliška i Sára. Občas jí sice lezl na nervy její věčný klid a rozvaha, s níž dokázala řešit každou situaci, ale ve většině případů musela nakonec její racionální přístup ocenit.

Jenže teď tady Lili seděla jako hromádka neštěstí a potřebovala utěšit. V dětství prožila tolik příkoří a nejistot, že se ke své nové rodině, která jí konečně přinesla do života klid, lásku a pohodu, přimkla vši silou své bolavé duše. Teď bylo toto vše, celý její nový život, ohroženo něčím neznámým a neuchopitelným. Lilina sebejistota a vyrovnanost se hroutila jako domeček z karet.

A tak se Bětka chopila velení: „Pomoz mi odklidit ten nákup, a pak se dáme do vaření.“ To bylo odvážné prohlášení, jelikož Ela obvykle do svého hájemství nikoho nepouštěla.

Lili na chvíli zapomněla na svůj žal a vytřeštila na Bětku oči: „To myslíš vážně?“

Bětka se snažila nedat znát, jak se jí dotkla ta pochybnost v Lilině hlase a horečně přemýšlela, co by asi ony dvě mohly zvládnout.

„Oloupej brambory, já se postarám o maso.“

Byla to úcta, co zahlédla v Liliných očích?

Základní problém byl, že všechno maso bylo v mrazáku. Pak si ale vzpomněla, že přinesla kuřecí řízky, které dala do mrazáku jen před pár minutami. Rychle je vyndala a meditovala dál.

„Lili, nemáme tu někde nějakou kuchařskou knihu?“

Lili jen bezradně zavrtěla hlavou: „Víš dobře, že Ela by žádnou kuchařku doma nesnesla. Ještě jsem ji neviděla vařit podle receptu.“

Stravovat se u excentrické a někdy i potrhle Ely bylo vždycky dobrodružství. Zastávala totiž názor, že nejlepší kuchyně je ta hybridní. Když podávala kung-pao s italskou polentou, znamenalo to, že její fantazie má útlum. Pokud byla ve formě, mísila jednotlivé kuchyně i v těch nejmenších detailech a vytvářela neuvěřitelné kombinace surovin a koření. Celá rodina její výtvořky milovala.

„Dobrá, jak by k tomu přistupovala máma,“ Bětka zavřela oči a snažila se vžít do Ely. Jenže na tohle její fantazie nesta-

čila. Naštěstí se Lili už nad bramborami docela vzpamatovala a přišla se spásnou myšlenkou.

„Koukni se po nějakém tom kvokacím časopise, co tu všdycky čtou Sára s Johanou.“ Johana byla nejlepší kamarádka unesené Sáry a společně strávily mnoho chvil nad časopisy plnými zaručených rad. Dočetly se tam, jak zhubnout, jak si užít sex, jak se zbavit premenstruační tenze a jak sbalit kluka. K velkému Bětčinu štěstí se každé číslo pyšnilo i několika recepty.

Chvilí v časopisech zuřivě listovala a marně hledala nějaký recept právě na kuřecí řízky: „Do háje! Já nechci vařit krevety ani mořského d'asa. To si v těch redakcích vážně myslí, že lidi tohle běžně jedí?“

Lili se zasmála: „Těm je to, myslím, jedno, hlavně, aby ten recept vypadal zajímavě.“

Bětka konečně něco našla: „Hele, tady je recept na kanadské kuře, no jo, ale na to jsou potřeba kuřecí čtvrtky.“

„Vzpomeň si na Elu, stačí jen inspirace!“

Bětka si povzdechla: „Mámě možná, já ale potřebuju návod pro dementy. Ale víš, že tohle by se asi dalo přizpůsobit? Poslouchej, potřebujeme, tedy kromě těch kuřecích čtvrtek, osminku másla. Sakra, co je to osminka másla?“

Lili zvedla oči k nebi: „Taková ta malá kostka.“

„To ji tam mám dát celou? No asi jo. Tak dál – jedna lžička soli, jedna lžička pepře, jedna lžička kari – to vypadá fakt dobře – jedna lžička worcesteru, jeden šálek kečupu a jeden šálek cibule – to mám jako narvat cibuli do hrnku?“

Lili měla co dělat, aby se nerozesmála: „Nejdřív by bylo lepší ji nakrájet.“

Pak už se chechtaly obě.

Lili se snažila uklidnit: „Počkej, takhle ten oběd nikdy nebude hotový. Co se s tím má dělat?“

Bětka nejistě nakoukla do časopisu: „Asi se to má smíchat. Víš co? Já to smíchám, ty řízky nakrájím na kostičky

a promíchám je s tou patlanicí. A pak to dám do remosky, a děj se vůle Alláhova.“

Za půl hodiny se už z kuchyně linula taková vůně, že ji ucítila i zdrcená Ela ve svém pokoji. Zarazila se a na chvíli zapomněla na pláč. Vzpomněla si, že ve všem tom rozrušení úplně hodila za hlavu přípravu oběda.

Vysmrkala se, aby čichový orgán mohl řádně pracovat, a natáhla vůni. To není špatné... že by holky? Tichoučce jako myška se po špičkách vydala do kuchyně. Zůstala stát za dveřmi a jen škvirkou nakoukla. Bětka s Lili tam v nejlepší shodě myly nádobí, žádný pláč a dokonce žádné hádky. Ela nevycházela z údivu.

Příprava jídla byla po celá léta jejím monopolem a ani Eliška ve svých třiceti osmi letech toho v kuchyni zatím moc nepředvedla. Bětka s Lili se navíc do kuchyně nikdy moc nehrnuly, ani jedna z nich nepovažovala jídlo za podstatnou součást života. Rozhodla se, že je nebude rušit a stejně tiše jako přišla, se vydala zpátky do svého pokoje. Ten nejhorší žal už pominul a v tuto chvíli cítila především hrdost na svá děvčata, která se v krizi dokázala spojit a postarat se o chod domácnosti, když už se ona, hlava rodiny, hroutila jako nějaká neschopná hlupačka.

Posadila se do svého křesla a už s mnohem jasnější myslí probírala tragické zprávy z Maroka. Z myšlenek ji vyrušilo až opatrné zaklepání na dveře.

„Pojďte dál, děvčata!“

Bětka a Liliana trochu váhavě vstoupily, ale už první pohled na Elu je nenechal na pochybách, že krize není tak horká.

„Copak to tu tak krásně voní?“ usmála se na ně Ela.

Bětka viditelně povyrostla: „Překvapení! Pojd', mami, do kuchyně.“

Liliana se vrhla k Ele, aby jí pomohla vstát, ale malířka už hbitě vyskočila: „Copak jsem nějaká nemohoucí a žalem zlomená stařena?“

Lili se do ní zavěsila: „To určitě ne, ty jsi totiž naše jediná životní opora!“ Ele na okamžik vhrkly slzy do očí, věděla, že takhle slova myslí Liliana smrtelně vážně.

Jednou rukou objala Lili a druhou přizvala Bětku. Když je tak obě držela v náruči, zalilo ji obrovské štěstí a pocit, že dokud budou jako rodina držet pohromadě, nemůže se jim stát nic zlého. Hrdlo se jí sevřelo dojetím, takže chvíli nemohla ani promluvit. Musela si odkašlat.

„Holky moje! Tak pojd'te a předved'te se.“

Děvčata ji odvedla do kuchyně k velkému stolu, na němž už bylo prostřeno a kouřilo se z talířů. Usadily se a pustily se do jídla. Děvčata trochu váhavě, jako by nemohla uvěřit, že jejich výtvar vůbec může být k jídlu. Hlavně ale obě čekaly na soud z úst nejpovolanějších.

Ela chvíli převalovala sousto a sledovala jejich napjaté pohledy. Pak se nad nimi smilovala: „Je to báječné, holky. Je to to nejlepší, co jsem kdy jedla.“

Odpoledne bylo nakonec mnohem příjemnější, než by se na začátku zdálo. I když strach z toho, co by se všechno Sáře mohlo stát, byl všudypřítomný, všechny ženy se snažily nedat na sobě nic znát. Všechny ale čekaly jak na smilování, až se ozve telefon a Eliška jim sdělí, jak se situace v Maroku vyvíjí.

Bětko se sice snažila učit, protože týden do státnic je ztraceně málo času, ale myšlenky jí neustále bloudily kdesi v Orientu.

Nakonec toho s povzdechem nechala. Ne, v takové atmosféře se prostě učit nedá! Vydala se do kuchyně pro něco k pití a cestou se rozhlížela, čeho by se chopila.

Máma byla zavřená v ateliéru a asi se pokoušela zabít čas čekání malováním a Lili zmizela neznámo kam.

Oči jí těkaly po lince a sporáku, které po jejím zápolení s vařením samozřejmě nikdo neuklidil.

„Tady to zase vypadá!“ Tohle byla stálá bolest jejich domácnosti. Byly sice doma samé ženy, ale většina z nich, vlastně všechny až na Bětku, měly vztah k pořádku, řekněme problematický. Ela Kocharovská dokázala sice vytvořit neuvěřitelné kulinářské perly, ale uklidit po ní musela Bětko. Takhle se to u nich zaběhlo, už když byla malá. Její poněkud puntičkářská dušička se prostě nemohla dívat na nánosy mastné špíny, jimiž se jejich kuchyň vyznačovala. Z neznámého důvodu to však vzrušovalo pouze ji.

Dnes ovšem naivně očekávala, že po jejím vítězném boji s vařením se úklidu kuchyně chopí někdo jiný, a hned po obědě zmizela ve svém pokoji, aby se učila. No - nestalo se tak.

„Kdyby mě neměly, tak tu budou žít jako prasata v chlívě,“ procedila skrz sevřené zuby. Bylo to na zbláznění. To, že máma zapomínala všude všechno tak, jak jí to odpadlo od ruky, by se dalo možná pochopit. Je to umělkyně a takové přízemní věci jako smetí na podlaze jsou mimo její rozlišovací schopnosti. Ale Eliška? Matka téměř dospělé dcery? Někde v tom nejzazším koutěčku její roztrpčené dušičky se sice ozval spravedlivý hlásek dosvědčující, že Eliška vždy dělá ten hlavní úklid spolu s ní, ale zahrnala ho zpátky do kouta s přesvědčením, že Eliška ten úklid samozřejmě odvádí a dělá všechno jen tak na oko, hala bala, a aby se neřeklo. A Sára? Když je doma, všude se válí její učení nebo části kostýmu na břišní tanec. A když si pozve kamarádku Johanu, pořád se cpou a všude nechávají drobečky a obaly od sušenek!

Na chvíli Bětku sice ovládl pocit, že by ráda uklízela drobky a obaly od sušenek, jen kdyby už Sára byla v pořádku zpátky doma, ale zahrnala ho dalšími zuřivými připomínkami. A co Liliana, naše princeznička? Na nic nesáhne, ale koupelnu dokáže těmi svými krémy, šampony a šminkami zaplnit tak, že už tam není k hnutí. A všude se válí kousky jejího

oblečení, protože pořád něco přepírá, suší a žehlí. Nějak už zapomněla na to, že Liliana obvykle s těmi svými hadříky vyžehlí i její trička a blůzy.

Zatímco se jí honila hlavou tato obžaloba lenosti zbytku rodiny, zuřivě drhla linku. Musela připustit, že po mámině vaření obvykle nevypadá tak hrozně jako dnes. Byla tak rozjetá a navztekáná, že vytahala ze skříněk všechno sklo a porcelán, aby odstranila všechny otisky prstů a matné mapy.

„Proč nikdo v téhle domácnosti nedokáže pochopit, že sklo se musí lesknout?“ Čistou utěrkou pak všechno vypulirovala tak, že málem jiskry létaly.

Ani si nevšimla, že se dveře kuchyně tichoučce pootvěřely a škvírou nakoukly pomněnkové oči. Lili rychle a potichoučce dveře zase zavřela a otočila se k Ele, která stála za ní.

„Bětka řádí v kuchyni a něco si mumlá.“

Ela pokývala: „To bude lepší jí nechodit na oči, radši s tím kafem počkáme.“ A obě se pak tiše proplížily zpátky do Elina ateliéru. Sotva za sebou zavřely dveře, Ela si povzdechla: „Nerada ji tam nechávám samotnou, ale znáš ji, pro ni je ten úklid terapie. Až všechno vydrhne do nejvyššího lesku, konečně se uklidní a bude s ní řeč.“

Lili přisvědčila: „Já vím, ale kdo to s ní má vydržet? Jak jsi, prosím tě, mohla právě ty přivést na svět takového úklidového maniaka?“

Ela se usadila zase k plátnu: „Přiznejme si, že my ostatní jsme s pořádkem na štíru. Třeba se na to jen nemohla koukat? Ne, vážně, já si myslím, že Bětka si tak vymezuje svou roli v rodině. Víš, jak je nejistá. Ona potřebuje najít sama sebe.“

Lili se pousmála: „A netrvá jí to nějak dlouho?“

„Každý na to potřebuje svůj čas. Až jednou Bětka projde kuchyní, aniž by začala leštit ohmatané sklo, poznáme, že už je v pořádku. Já myslím, že by si potřebovala najít nějakého hodného chlapce a založit rodinu. Pak by měla

to svoje místo na světě konečně vymezené a začala by se chovat normálně.“

Lili se podrbala za uchem: „Elo, ... ehm, nezlob se, já vím, že je to tvoje dcera a máš ji ráda...“

Ela ji přerušila: „Já vím, chceš říct, že jestli konečně něco neprovede se svým vzhledem, tak nemá moc velkou šanci.“

„Tak nějak. Ale přitom ona vlastně není ošklivá, Bětka se jenom nenamáhá se sebou něco udělat.“

Ela si povzdechla: „To máš pravdu, Lili, ale já mám strach, že je to tak trochu moje vina. Nenapadlo tě někdy, že Bětka vlastně žádného chlapa ani nechce?“

Lili na ni upřela udivený pohled: „Ale proč? Vždyť jí nikdy nic neudělali? Nebo má snad nějaké špatné zkušenosti?“

Ela přestala malovat a zadívala se z okna: „Takové jako ty rozhodně ne. Ale když se nad tím zamyslíš, tak Bětka nemá jedinou zkušenost s mužem, na kterého by se mohla spolehnout.“

Lili se smutně ušklíbala: „A on takový je?“

Ela ještě víc zvážněla a povzdechla si: „Víš, pořád si říkám, kde se stala chyba. Já jsem doopravdy nikdy nechtěla zůstat sama, ale nějak mi to nevyšlo. Jenže když se nad tím zamyslím, vidím, že to nevyšlo žádné z nás. O Elišce a Hášimovi je asi zbytečné mluvit. Bětka před muži raději utíká a snaží se vypadat co nejhůř, aby náhodou nějakého neupoutala. Sára trpí, protože si myslí, že ji vlastní otec opustil a zavrhl. Myslí si, že není dost dobrá, dost krásná, dost chytrá, aby mužům stála za pozornost. A ty, o tobě radši ani nemluví. Navíc jsi tak krásná, že se tě všichni muži bojí.“

Lili šla k ní a objala ji: „S mužskými je prostě potíž. Já jsem opravdu ještě nepotkala takového, který by mě měl opravdu rád, chtěl by se o mě starat... nešlo mu jen o postel... Ještě jsem nepotkala takového, který by mi dával pocit bezpečí.“

Ela si přitáhla blíž její hlavu a políbila ji na tvář: „Já vím, holčičko. Ale je na čase to překonat. Přemýšlela jsem nad

svými dvěma manžely, vždycky jsem si myslela, že to byli syčáci, ale teď nevím. Třeba jsem na vztah nebyla připravená já. Přesně jak říkáš, neměla jsem u nich pocit bezpečí, a tak jsem se vždycky snažila být nezávislá. A oni to prostě neunesli... a odešli.“

„A co s tím chceš dělat? Tak to prostě je a každá z nás se s tím vyrovnává po svém.“

„Možná je na čase Bětku přesvědčit, že se na muže alespoň někdy dá spolehnout. Podívej se třeba na Hášima. Sama sis určitě všimla, jak Bětka nesnáší všechny Araby. Je to kvůli tomu, že vyrůstala a stále měla na očích svou sestru, kterou jeden takový svedl a opustil. Sáru miluje, i když je poloviční Arabka. A teď se ukazuje, že když je Sára a Eliška opravdu v nouzi, Hášim pohne nebem i zemí, aby Sáru vrátil do náruče její matky.“

Lili se usmála: „Doufám, že bude mít úspěch!“

Ela se zamžily oči, jak si na chvíli zase připomněla, že její vnučka je neznámo kde: „Taky doufám. Pro Bětku by to mohl být důkaz, že Hášim přece jen není tak špatný a že všechno není tak černobílé, jak si ona představuje.“

Lili se zamyslela: „Bětčin hlavní problém ale bude její táta. Nejen Sára si myslí, že ji její vlastní otec zavrhl a opustil. Bětka si prožila úplně to samé.“

Ela přikývla: „No právě. Proto jsem se rozhodla udělat něco, co jsem nikdy udělat nechtěla.“

„Co?“ podívala se na ni znepokojeně Lili.

„Zavolám Jindřichovi a požádám ho, aby Bětku jakoby z vlastní vůle vyhledal. Snad by se po těch letech mohl vlastní dceři trochu věnovat.“

Lili se zachmuřila: „Jestli se nepletu, tak ji už neviděl víc jak patnáct let, a ty očekáváš, že se v něm najednou pohnou otcovské city?“

„Máš pravdu,“ zamyslela se Ela. „On je opravdu syčák a vždycky mu šlo o peníze. Tak ho budeme muset navnadit...“

Lili se rozesmála: „Ty jsi ďábel, Elo!“

Ela se ale netvářila nijak pobaveně: „Víš co, Lili? Jdi teď za Bětkou. Myslím, že bys jí mohla s trochou diplomacie dát první lekci v umění, jak se udělat krásnou. A já si ještě trochu rozmyslím, co mám říct jejímu otci. A i když se mi do toho moc nechce, zavolám mu!“

Lili se sice nechťelo odejít, ale vycítila, že Ela potřebuje být sama. Poslechla a šla do kuchyně za Bětkou. Doufala jen, že se na její hlavu nesnese moc silné hromobití.

Kuchyně však už byla prázdná. Chvíli se rozhlížela, a nakonec našla Bětku v koupelně.

Bětko už konečně nechala úklidu a šla si do koupelny vydrhnout a namazat ruce. Alespoň tento druh péče o tělo měla zažitý. Vztek už vyprchal a uvolnil místo smutku. Postavila se k zrcadlu a zamyšleně pozorovala svou tvář. Jako už mnohokrát skončila povzdechem, že prostě nikdy nebude vypadat jako Lili. Ani si nevšimla, že Liliana vstoupila do dveří a už chvíli ji pozoruje. Zaregistrovala ji, až když Lili popošla k ní a dala jí ruce na ramena.

Bětko si povzdechla: „To není spravedlivé, aby jeden byl tak krásný a druhému krása prostě chyběla.“

Lili stála za ní, a tak ji ze zadu objala: „Hlupáčku. Ne nadarmo se říká, že není ošklivých žen.“

„Já vím, jen některé nevědí, jak se udělat krásné.“

„Asi to není úplně přesné, ale tak nějak to bude.“

Lili Bětko shrnula vlasy z čela a pozorovala ji v zrcadle. Pak se probírala jejími vlasy prsty a silně tím Bětko znervozňovala.

„Nech toho, už je mám zase mastné. Musím si umýt hlavu.“

Lili nepřítomně přikývla: „Ano, asi by to chtělo změnit šampon. Někdy pomůže i lehká trvalá.“

Bětko ucukla: „Trvalá? Nezbláznila ses? Budu vypadat jako ovce, jako ta hnusná bába odnaproti. To ne!“

Lili se ji snažila uklidnit: „Počkej, dnes už jsou různé trvalé. Chce to svěřit se skutečnému odborníkovi. Taky by ses mohla trochu namalovat. Chceš? Vyzkoušíme to!“

Bětka chvíli váhala, ale nakonec beze slova přikývla. Lili jako motýlek odlétla pro svou taštičku s líčidly. Když se vrátila s menším kufrem, Bětka se zděsila.

„Tohle všechno chceš na mě napatlat?“

Lili se rozesmála: „Nejdu malovat velikonoční kraslice, ale jednu ustrašenou holku. Neboj, já jsem si teď dělala vizážistický kurs, a tohle je základní pracovní výbava.“

Bětku už ani nepřekvapilo, že si Lili jen tak mimochodem udělala další kurs. Předtím už absolvovala kurs modelingu, průvodcovství, malby na hedvábí a taky už pár let měla kvalifikaci jako masérka. Do jazykové školy chodily spolu, jen místo francouzštiny si Lili vybrala ruštinu. Mohla se spolehnout, že i mezi absolventy vizážistického kursu patřila Lili k nejlepším.

„Snad víš, co děláš. Já se radši nebudu koukat.“

Lili už měla na jazyku, že to je právě chyba, že by se měla dívat, aby příště věděla, jak na to, ale pak jí zajiskřilo v očích a řekla si, že Bětku překvapí.

Usadila Bětku na židli, otevřela svůj kuffík a zahájila jakési podivné mystérium. Bětka držela pevně zavřené oči a připadala si jako panna obětovaná barbarskému bohu. Na obličejí cítila jemné dotyky Liliných chladných prstů, hedvábné šimrání štětečků a něžná pohlazení labuťenky.

„Podívej se na mě!“

Lilin povel Bětku vytrhl ze snu. Upřela na ni trochu vyděšený pohled a mimoděk se snažila zahlédnout svůj odraz v jejích očích. Lili vypadala trochu jako kočka, která právě dolízala talíř smetany, a trochu udiveně... nebo snad okouzleně?

„Myslím, že je to dobré, pojd' k zrcadlu.“

Bětka se omámeně zvedla a chvíli to vypadalo, že ji vlastní nohy neunesou. Pak ale sebrala odvalu a udělala těch pár

kroků k zrcadlu. Zvedla k němu oči a prohlížela si tu cizí tvář, která na ni vyděšeně shlížela ze zrcadla.

„To jsem vážně já?“

Lili si stoupla za ni a koukala jí přes rameno. Teď se ve-sele usmála: „Jak se sama sobě líbíš?“

Bětka si sáhla na tvář a ta neznámá v zrcadle její gesto zopakovala.

„Ty jsi vážně čarodějnice.“

Lili se na oko zakabonila: „To ti teda pěkně děkuju!“

„Nezlob se! Tohle ale není možné, to musí být nějaké kouzlo! Tak tedy ne čarodějnice, ale čarodějka, kouzelnice, jak chceš, ale tohle jsi nemohla udělat jen těmi barvičkami.“

Pak už docela zapomněla, že v koupelně není sama, a okouzleně sledovala svůj obraz v zrcadle. Tvář, která se na ni dívala, rozhodně nebyla tuctová a už vůbec ne ošklivá. Její jindy nevýrazné šedé oči získaly díky temným stínům hloubku a podivný tajemný výraz. Lehce zvýrazněné lícní kosti a dokonale tvarované plné rty připomínaly filmové hvězdy z padesátých a šedesátých let minulého století. Ta žena v zrcadle byla předurčena k tomu, aby jí muži leželi u nohou a žebrali o špetku přízně.

Bětka natáhla ruku a pohládila krásnou neznámou v zrcadle po tváři: „Tohle přece nemůžu být já?“

Lili se rozesmála a vytrhla ji tím z okouzlení: „Samozřejmě, že jsi to ty. Ještě by to chtělo něco udělat s vlasy, takhle trochu kazí dojem. Tak jsem ti je aspoň úplně sčesala z obličeje. Všimni si, jak dokonale oválný má tvar. Vždyť tobě musí slušet skoro všechno!“

Bětka se stále ještě trochu zaraženě usmála: „To mě tedy ještě nikdy nenapadlo. Já si vždycky myslela, že jsem ošklivá, a nikdy jsem nepřišla na nic, co by mi slušelo. Pořád nechápu, jak jsi to dokázala.“

„Asi mě na tom vizážistickém kurzu přece jen něco naučili!“

Bětka ji bouřlivě objala: „Jsi báječná, vždyť já jsem teď chodící reklama na tvou šikovnost! Škoda, že to líčení není na pořád, protože já sama si nic takového na obličeji nevyčaruju.“

„Když budeš chtít, naučím tě to. Ale ještě by to chtělo trochu změnit šatník.“ Lili to nadhodila trochu nesměle. Na tohle téma se spolu bavily už mockrát a vždycky to skončilo hádkou. Bětka se prostě nehodlala svých vytahaných triček a džínsů vzdát bez boje.

Dnes ale neřekla nic, jen se zadumaně podívala do zrcadla.

Kapitola druhá

Druhý den ráno, nebo spíš ještě v noci se Bětka vykulila z postele a po nejnnutnější hygieně bez snídaně vyrazila do práce. V koupelně na ni ze zrcadla už zase koukal její obličej. Jako vždy bezvýrazný a tuctový. Ještě cestou v autě nad tím kroutila hlavou – jak to ta Lili včera udělala?

V noci toho moc nenaspala, a tak její oči byly vyzdobeny fialovými kruhy. Pozdě večer se totiž rozdrnčel telefon a jejich zoufalé čekání na zprávy z Maroka skončilo. Byla to vyčerpaná Eliška, která jim třesoucím se hlasem stručně vysvětlila, že Sáru nechala unést Hášimova matka někam do oázy do rodinného sídla a že ji hodlá provdat, což by znamenalo, že už ji její pražská rodina nikdy nemusí spatřit. Hášim tam hned ráno pojede, aby Sáru vyrval ze spárů své matky, se kterou, jak se zdálo, nemá příliš vřelé vztahy.

No, bylo to o něco lepší než předtím, už aspoň věděly, kde Sára je. Jenže také věděly, že jí opravdu hrozí nebezpečí a mohly jen čekat a doufat, že Hášim dorazí včas a zabrání nejhoršímu. Ani jedna z nich toho do rána moc nenaspala. Bětka chtě nechtě musela odjet do práce, ale měla s sebou mobil a Lili jí slíbila, že jakmile bude něco nového, hned jí zavolá.

V práci se Bětka převlékla do té pitomé firemní mikiny, která každému přidala dobrých deset kilo, a usadila se ve své pokladně.

Mumlala si: „Vážně nevím, proč musíme začínat v takovou nekřesťanskou hodinu, stejně tu není ani noha.“ Každé ráno bylo v hypermarketu mrtvo a pokladní na kase se nudily. Bylo přísně zakázáno bavit se mezi sebou, a tak se všechny

okatě otravovaly. Bětka to řešila tím, že pod stolem měla učebnici a učila se slovíčka. Musela si jen dávat pozor, aby ji nenachytil provozní, kterého její snahy o sebevzdělávání vždy přiváděly k amoku.

„A mám tě!“

Bětka vyskočila leknutím tak, že málem rozbořila pokladnu. Vyjeveně zírala do rozesmátého klukovského obličej. Pak se s úlevou sesula zpátky na židli.

„Ty tvoje fůrky mě jednou zabijou, a já tě pak budu chodit strašit každou noc!“

Kluka na kolečkových bruslích, který tu zajišťoval spojení, taková perspektiva nijak nevzrušila. Zazubil se na ni: „Co budeš chtít k snídani, Bety?“

Tou otázkou si ji usmířil. Byl to jejich pravidelný ranní obřad. Bětka přicházela bez snídaně každý den a každý den jí poslíček Dany rychlostí blesku donesl jídlo podle přání. Ona si ho pak v pokladně namarkovala a zaplatila.

Obrátila oči ke stropu, jako by si tam mohla přečíst, na co má dnes chuť.

„No dnes bych si třeba dala dalamánek a jogurtové mléko, ale nemůžu se rozhodnout jakou přichuť, tak to nechám na tobě.“

Dany zasalutoval: „Podle rozkazu!“ a odfrčel vyřídít objednávku.

Za chvíli byl zpátky a Bětka se mohla pustit do snídaně. I to samozřejmě dělala potají, protože jak by to vypadalo, kdyby pokladní ve službě jedla.

Tichá hudba z reproduktorů a příjemný pocit v žaludku ji ukolébaly k falešnému klidu. Žvýkala dalamánek a zírala do učebnice pod stolem. Občas tuto činnost přerušila, když se přece jen objevil nějaký placení chtivý zákazník. Začaly se jí klížit oči po probdělé noci a příliš nevnímala okolí. Jen tak se mohlo stát, že si nevnímala provozního dřív, než jí jeho ruka dopadla na rameno.

„Tak tohle by nešlo, slečno Kocharowská!“

Rychle spolkla sousto a málem se zalkla, protože ten kousek dalamánku ještě nebyl rozkousaný.

Provozní s požitkem pokračoval: „Kolikrát už jsem vám říkal, že tady jsme v hypermarketu a ne ve studovně. A také je zakázáno jíst na pracovišti! Na jídlo máte přestávku za... čtyři hodiny.“

Bětka sklonila hlavu: „Omlouvám se.“

„Myslíte, že omluva stačí?“ Provozní byl viditelně ve svém živlu. Bětka mu od začátku vadila. Byla příliš chytrá, příliš vzdělaná, příliš bystrá, prostě vůbec se mu nehodila do krámu. S požitkem odsekával slova: „Berte to jako poslední výstrahu, ještě jednou vás přistihnu při porušování vnitřního řádu, a na hodinu letíte. Je vám to jasné?“

„Ano, pane!“ pronesla Bětka ironicky.

„Ona vás ta vaše přezíravost přejde. Dám si na vás pozor. Opravdu nevím, proč bych tady musel snášet takovou namyšlenou pipinu!“

Bětka se na něj dotčeně otočila: „No dovolte! Tohle si já nemusím nechat líbit!“

Ušklíbl se: „Jestli se vám to nelíbí, nikdo vás tu nedrží.“ Vítězoslavně odkrácel, aby ji nedal příležitost k odpovědi.

Bětce se rozčilením třásly ruce, ale musela se zase dát do práce, protože u pokladny už netrpělivě přešlapovala mladá zákaznice. Povzbudivě se na Bětku usmála: „To je ale kus blbce! Kdybyste potřebovala dosvědčit, jak s vámi jedná, jsem vám k dispozici. Nesnáším takové hulváty.“

Bětka jí vrátila úsměv: „Dík, myslím, že se spíš poohlédnu po jiném místě, ale jste hodná.“

Bylo jí jasné, že v tomhle podniku by stejně ničeho nedosáhla, tady to tak prostě chodilo. Ta ženská solidarita ji však přece jen vrátila elán. Nakupujících přicházelo stále více, a tak už neměla čas se tím dále zaobírat. Celé dopoledne si nestačila ani vydechnout.

Právě markovala nákup staršího elegantního pána, když si všimla, že si ji ten pán nějak dlouze prohlíží. Zvědavě k němu zvedla oči a váhala, jestli by ho měla odněkud znát. Vypadal nejistě a snad trochu dojatě...

„Ahoj Betyňko!“

Nasadila odmítavý výraz a ironicky zvedla obočí: „My se známe?“ Nebylo to poprvé, kdy se s ní zákazník snažil seznámit, i když většinou to byli spíš mladí kluci. Tohle byl takový postarší seladon, který si zřejmě stačil přečíst její višačku, když projížděla čarové kódy.

„Ty mě nepoznáváš?“ zatvářil se zklamaně.

Jen beze slov zakroutila hlavou.

„Já jsem přece tvůj táta.“

Sáček s instantní polévkou jí vypadl z ruky. Zůstala sedět se skloněnou hlavou a nemohla se odhodlat znovu se na něj podívat. Co když je to jen hloupý vtíp?

Pokračoval: „Já vím, je to už spousta let, co jsme se neviděli. Tehdy jsi byla taková blondátá kudrnatá holčička, ani jsi ještě nechodila do školy.“

Tak tohle nevypadá na vtíp, táta se opravdu vytratil, když jí bylo asi pět let. Odvážila se na něj pohlédnout a marně hledala nějakou podobu s obrazem, který nosila ve vzpomínkách.

„Nechtěla by sis trochu popovídat? Počkám na tebe, až ti skončí směna.“

„To bude až za hodinu.“

„Nevadí, budu tu na tebe čekat!“

Přikývla, rychle mu vrátila drobné a odsunula jeho nákup stranou, aby se mohla věnovat dalšímu zákazníkovi. Kolem prošel provozní a houkl na ni: „Nevybavujte se! Žádné zdržování!“

Raději se rychle dala do práce. V tuto chvíli by se jí vyhazov moc nehodil, potřebovala by vydržet ještě aspoň týden, až do státní zkoušky z francouzštiny.

Směna se pomalu chýlila ke konci, když za ní přifrčel Dany: „SOS, Jiřina tam má nějaké Francouze a vypadá to na mezinárodní konflikt.“

Jiřina seděla o pět pokladen dál a až k Bětce doléhal hluk hádky, která se tam strhla.

„Dobrá, vem to tu za mě, Dany, a neudělej mi manko, nebo tě roztrhnu jako hada!“

Rychle si vyměnili místa, provozní našťěstí nebyl v dohledu, a Bětka spěchala na pomoc kolegyni. S chutí předvedla svou dokonalou francouzštinu a schopnost jednat s lidmi. Celý problém byl v tom, že obchod nepřijímal kartu, kterou chtěli Francouzi platit. Bětka jim to v klidu vysvětlila, omluvila se a požádala je o hotovost. Nákup nebyl velký, takže bez problémů vše vyřešili a rozešli se jako přátelé. Sotva se obrátila, aby se vydala nazpět do své pokladny, vrazila nosem do hrozivé postavy provozního.

„Jak je možné, že jste v pracovní době opustila své místo, slečno Kocharowská?“

„Já... chtěla jsem pomoci Jiřině...“

„Víte, že to je vážné porušení vašich povinností? Sbalte si své věci a už vás tu nechci vidět!“

V první chvíli se jí nahrnuly slzy do očí, ale pak si řekla, že mu nedopřeje tu radost, aby ji viděl plakat. Hrdě zvedla hlavu: „To nebude problém, stejně jsem chtěla dát výpověď.“

Provozní se ušklíbl: „To je dobře, slečno Kocharowská, jen ještě zjistíme, jestli máte v pořádku pokladnu.“

Zamrazilo ji, od toho prevíta se dal čekat podraz, a navíc v její pokladně teď seděl Dany.

Najednou se vedle ní objevil táta: „Myslím, že byste mé dceři měl spíš poděkovat za to, že právě zachránila dobré jméno tohoto obchodu!“

Provozní zamrkal a byl hned nějak menší. Bětka si pomyslela, že ten zbabělec si zřejmě troufá jen na ženské a v tu chvíli byla vděčná osudu, že jí tak náhle seslal otce.

Táta šel s ní a dohlédl na to, aby se k ní provozní choval slušně. Ten byl nakonec rád, že se jí zbaví, a tak všechno proběhlo v klidu a za chvíli už Bětka odcházela z obchodu se všemi svými věcmi jako nezaměstnaná. Trochu jí sice dělala hlavu otázka financí, ale vlastně byla ráda, že tuto etapu svého života nechává za zády. Věci si uložila do auta a otočila se k muži, který o sobě prohlašoval, že je její otec.

„Díky za podporu. A co bude dál?“

Pokrčil rameny: „Nevím. Nechceš si se mnou třeba zajít na oběd? Můžeme si trochu popovídat.“

Rozhlédla se: „Fajn, támhle je McDonald.“

Zamračil se: „Přece si nemyslíš, že bych tě vzal k McDonaldovi? Zajedeme si někam do centra, do nějaké lepší restaurace.“

„Dobrá, tak nasedněte,“ otevřela mu dveře auta.

„Počkej, já mám auto támhle, nepojedeme radši mým?“

Podívala se směrem, kam ukazoval, a obdivně hvízdla: „Pěkný fáro!“

Zřejmě mu to polichotilo.

Bětka ale pokračovala: „Já už se sem nechci vracet, tak tu přece nenechám auto na parkovišti. Jeďte napřed a já pojedu za vámi.“ Na to přistoupil, a tak se vydala za ním do centra, což bylo větší utrpení, než čekala. Ta cesta jí i normálně dávala zabrat, když ale musela ještě sledovat docela rychle jedoucí auto před sebou, bylo to téměř nad její síly. Díky spolupráci všech andělů strážných z okolí však nakonec přece jen v pořádku zaparkovala vedle otcova auta.

Nabídl jí rámě a hrdě si ji vedl do restaurace, která už svým interiérem naznačovala pravděpodobnou výši cen. Číšník je odvedl k malému stolku v rohu, kde byli stranou od ostatních a měli klid potřebný k rozhovoru, který je čekal.

Bětka se rozmluvy s náhle nalezeným rodičem trochu bála, nevěděla, co by mu měla říkat, a tak se rozpačitě rozhlí-

žela kolem sebe. Tátův vkus se jí docel zamlouval. Všechno v místnosti bylo provedeno v chromu a skle. Bylo to sice trochu studené, ale elegantní. Celkový chlad byl občas narušen doplňky v pastelových barvách.

Úslužný číšník jim přinesl jídelní lístek a poptal se, jestli si dají aperitiv. Neznámý naproti ní se, jak si pamatovala, jmenoval Jindřich Karas a byl tak zapsán i v jejím rodném listě. Zvláštní pocit, že tenhle člověk někdy v minulosti nutně musel něco mít s její mámou... Prohlížela si ho kritickým zrakem, ale nakonec musela uznat, že se jí líbí.

Jeho hladce oholená tvář vypadala zdravě a opáleně, prošedivělé vlasy měl husté a nikde ani stopa po pleši. Pomyslela si, že je docela fešák a pokud jde o oblékání, projevuje stejně dobrý vkus jako při výběru restaurace. Pod černým koženým sakem z jemné vepřovice měl zjevně značkovou košili, která neskrývala ani náznak zakulacujícího se břicha, což by se v jeho věku dalo čekat a omluvit. A jeho voda po holení, hm, to byla třída!

Obrátil se na ni: „Co si dáš jako aperitiv?“

Honem vzpomínala, co by se hodilo, a napadl ji jen vermut. Jindřich, jak mu v duchu začala říkat, ho bez námitek objednal. Pak seděli proti sobě a oba se tvářili, že je nezajímá nic jiného než jídelní lístek.

Za chvíli Bětka usrkávala svůj vermut a stále nemohla vymyslet, o čem se má s tím člověkem bavit.

Začal sám: „Co teď budeš dělat?“

Podivila se: „Jak to myslíte?“

„Jsi přece bez práce.“

Pokrčila rameny: „Stejně to tam za nic nestálo. A příští týden dělám státnici z francouzštiny, tak se budu učit.“

Upoutala tím jeho pozornost: „Vidiš, skoro nic o tobě vlastně nevím. Co jsi vystudovala?“

Přivedl ji tím trochu do rozpaků. Přicházela do věku, kdy jí začínalo být líto, že nešla na vysokou.

„Mám maturitu na gymplu a státnice z němčiny a angličtiny, no a teď hodlám ještě udělat tu francouzštinu.“

Usmál se potěšeně: „To není špatné, vidím, že na tebe můžu být hrdý.“

Přešla do útoku: „A co děláte vy? Taky o vás vlastně nic nevím.“

Zarazil se: „Nechtěla bys mi tykat? Jsem přece tvůj táta!“

Omluvně se usmála: „Není lehké si na to zvyknout.“ Pak se na něj pochybovačně zadívala: „Čemu vděčím za to, že se o mě tak najednou zajímáte - zajímáš? Za poslední roky jsme o tobě moc neslyšeli.“

Zjevně ho tím přivedla do rozpaků: „No, víš, moc se mi nedařilo, byl jsem za prací v cizině, ale to už je pryč. Teď už jsem na tom opravdu dobře a můžu se aspoň trochu pokusit vynahradiť ti ty roky, kdy jsem se o tebe nestaral.“

„Na to už je trochu pozdě, nemyslíš? Jestli sis toho ještě nevšiml, jsem už dospělá a dovedu se o sebe postarat sama.“

Číšník přinesl jídlo. Ani si nevšimla, kdy je Jindřich objednal. Mlčky se oba pustili do kuřete se zeleninovou oblohou a hranolky.

Jindřich dojedl jako první a otřel si ústa ubrouskem: „Napadlo mě, jestli třeba nebudeš mít finanční problémy, když jsi zůstala bez místa?“

Otráveně přiznala: „Trochu asi ano. Věř mi, že v té pokladně jsem neseseděla pro své potěšení. Ale nějak to zvládneme, a až budu mít za sebou tu zkoušku, najdu si něco jiného. Ještě jsi mi ale neřekl, co vlastně děláš?“

Hrdě se vypjal a jako by o kousek povyrostil: „Podnikám.“

Bětka trochu ožila: „Vážně? A v čem? V jakém oboru, myslím?“

Zatvářil se neurčitě: „Od všeho kousek... nákup, prodej...“

Hned se chopila příležitosti: „A nemohl bys mě zaměstnat ty? Zvládám počítač, ale i těsnopis a samozřejmě ty jazyky. Jsem opravdu šikovná!“

„O tom nepochybuju!“ Bylo však vidět, že přemýšlí, jak se z toho vykroutit.

„Viš, já vlastně ani nemám kancelář. Pořád někde jezdím, já tě opravdu zaměstnat nemohu.“

Neskrývala zklamání: „Aha...“

Jindřich se najednou rozzářil: „Viš co, já se zeptám pár známých. Určitě pro tebe něco najdu, teď se ale soustřed' na tu zkoušku. Abys neměla finanční problémy...“ Sáh do náprsní tašky a vytáhl pár bankovek: „Mohlo by ti to do té zkoušky stačit?“

Vyrazil jí tím dech: „To ne, tohle přece nemůžu přijmout!“

Vypadal trochu zkroušeně: „Prosím tě, vem si to! Viš, že mámě dlužím alimenty. Ona je tedy po mně nikdy nechtěla, ale... budu rád, když si ty peníze ode mě vezmeš.“

Váhavě natáhla ruku a sevřela bankovky. Bylo to tak lákavé. Finanční problémy měly skoro pořád a vůbec se netěšila na to, jak bude mámě a holkám vysvětlovat, že zůstala bez příjmu. Neodolala a rychle zkontrolovala, kolik jí to vlastně dává. Suma jí vyrazila dech. Podala mu bankovky zpátky.

„Ne, to nemůžu. Tolik jsem si v pokladně vydělala za měsíc. Hned po zkoušce si něco najdu, takže musím překlepat jen jeden týden!“

Uchopil její ruku svírající bankovky a zatlačil ji zase zpátky: „Vem si ty peníze, udělaš mi tím radost. Jestli ti to připadá moc, tak si kup něco na sebe. Ber to třeba jako opožděný vánoční dárek.“

Zasmála se: „Je červen!“

Laskavě a trochu provinile se na ni usmál: „No právě, tak už je načase, ne?“

To jí dostalo, ale stále ještě trochu váhala: „Co řeknu mámě?“

Pokrčil rameny: „Že jsi dostala odstupné, když tě propustili tak najednou.“

„Ty nechceš, abych jí řekla, že jsou od tebe?“

Sklopil oči a tiše odpověděl: „Možná by ti nechtěla dovolit ty peníze přijmout. Tvoje máma je moc hrdá ženská. Víš co? Bude to naše tajemství!“

Tohle se Bětce moc nelíbilo, nebyla zvyklá mámě lhát: „To chceš, abych jí ani neřekla, že jsme se my dva sešli?“

Hned zvedl ruce v obranném gestu: „Ne, ne, samozřejmě jí to můžeš říct. Já jsem s ní mluvil telefonem a ona ví, že jsem tě chtěl vyhledat. Ale snad jí nemusíš říkat o těch penězích? Já jsem na tom teď opravdu dobře, taková částka pro mě nic neznamená, vážně. Tak proč bych trochu nepomohl své jediné dceři?“

Pohládl jí po ruce: „Teď je důležitá ta zkouška, tak se ničím nerozptyluj a hezky se uč!“

Neodolala a maličko si dloubla: „Nemyslíš, že je trochu pozdě na to, abys mě začal vychovávat?“

Rošťácky se na ni usmál: „Lepší pozdě, než nikdy.“

Neklidně se podívala na hodinky: „Nezlob se, ale já už budu muset jít. Máma by měla strach. Je teď moc nervózní kvůli Elišce a Sáře, tak bych jí nerada přidělávala další starosti.“

Přikývl: „Něco mi naznačila. Doufám, že všechno dobře dopadne, Elišku jsem měl vždycky moc rád.“

Po chvíli váhání na něho s nadějí pohlédla: „Dáš mi na sebe nějaké spojení?“

Přivedla ho tím zjevně do rozpaků: „To bude problém, já jsem teprve před pár dny přijel z ciziny, ještě jsem si ani nepořídil telefon a bydlím v takovém malém hotýlku. Nejlepší bude, když se teď soustředíš na učení. Po zkoušce se ti ozvu a oslavíme to spolu.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.